

"Ω! Τι εἶνε αὐτὴ ἡ φιλολογία! Αὐτὴ εἶνε ποῦ μᾶς παρέχει σπανίας ἡδονάς! Αὐτὴ εἶνε ποῦ ἐπιτρέπει νὰ ἐκφράζωμεν ἐντυπώσεις ὅχι κοινάς, οὔτε ἁρμοδίας δι' ὅλους τοὺς θνητούς.

"Ἀνοίγω μίαν ἐφημερίδα, ἡ ὁποία ἰσχυρίζεται (καὶ καυχᾶται δὲ) ὅτι γελᾷ διὰ κάθε πρᾶγμα, φοβουμένη βέβαια μήπως ἀναγκασθῇ νὰ κλάψῃ.

"Ἀρθρον πρῶτον: «Ἡ βροχὴ». Καὶ ἐσκέφθην. "Ὡς διαβάσωμεν αὐτὸ τὸ ἄρθρον. Τὸ θέμα εἶνε φαιδρὸν ὅπως καὶ ἐγώ, ὅς ἴδωμεν λοιπὸν τί κατώρθωσε νὰ ἐμπνεύσῃ εἰς τὸν γράφοντα.

Καὶ προκαλεῖ τὴν προσοχὴν μου ἡ ἐξῆς περικοπὴ: «...Αἱ βροχαὶ δὲν ἔχουν πλέον ἄρωμα ἐπικρατεῖ μία δομὴ πτέριδος, φλοιῶν καὶ ριζῶν· ὁσμὴ μελαψὴ καὶ πρασίνη μουσκευμένη καὶ βαθεῖα, ὁσμὴ μυστηριώδης καὶ ἰσχυρά, ὅπως αἱ μακρυαὶ μουσικαί, ποῦ διεγείρουν τὰς ἀναμνήσεις».

"Ἡ φράσις εἶνε ὠραία, εἶνε ἕνας τερπνὸς κυκεὼν. Μόνον νὰ τὴν ἀναγνώσῃ κανεὶς καὶ νὰ εἰσδύσῃ εἰς τὸ νόημα ταπεινύεται. "Ὡστε ὑπάρχουν ἄνθρωποι τόσοι εὐνοηθέντες ὑπὸ τῆς τύχης, ποῦ μποροῦν νὰ διακρίνουν τὸ χρῶμα τῶν ὁσμῶν. Μερικαὶ ἐκ τῶν ὁσμῶν αὐτῶν τοῖς φαίνονται πράσινα, πράσινα ὅπως αἱ μακρυαὶ μουσικαί.

Κάποτε ἕνας ποιητὴς εἶδε τὰ φωνήεντα χρωματιστά, τώρα καὶ ἡ μουσικὴ εἶνε τοιαύτη, ἡ μακρυὴ μουσικὴ καὶ αἱ ὁσμαί!

"Ἡ ἀνθρωπίνῃ φύσει λεπτύνεται θαυμασίως! Τώρα ἀκούσατε τὰς ἐντυπώσεις, τὰς ὁποίας ἡ βροχὴ κάμνει εἰς τὰ προνομιοῦχα αὐτὰ ὄντα.

"Ἀντιγράφω: «Αἱ σταγόνες πίπτουν ἐπὶ τῶν ὑέλων καὶ σεῖς σκέπτεσθε ὅλην τὴν ἱστορίαν τῆς καρδίας σας, τὰς τέρψεις ποῦ ἐχάθησαν, τὰς τέρψεις ποῦ ἐπροφυλάχθησαν (ἐπροφυλάχθησαν ἀπὸ τί;), τὰς νικηθείσας ἐλπίδας καὶ τὰς ἀνικήτους ἐλπίδας».

Καὶ σκεφθῆτε ἔπειτα ὅτι παραπλεύρως τοιούτων ἐκλεκτῶν ὄντων φωτοζωοῦν καὶ κτήνη, τυφλὰ κτήνη, τὰ ὁποῖα, ὅταν βρέχῃ δὲν ἀναπολοῦν οὐδ' ἐπὶ στιγμὴν τὴν ἱστορίαν τῆς καρδίας των, δὲν σκέπτονται τὰς νικηθείσας ἐλπίδας καὶ τὰς ἀνικήτους ἐλπίδας. Μόνον τὸ ζήτημα τῆς ὀμβρέλλας προβάλλει πρὸ αὐτῶν.

"Ἐν τούτοις πρέπει νὰ θεωρῶμεν τὸν ἑαυτὸν μας εὐτυχῇ καρπούμενον τοιούτων ἀπολαύσεων ἀπὸ τὰς ἀτμοσφαιρικὰς μεταβολάς. Πρέπει ὅμως νὰ εἶνε κανεὶς εἰσοδηματίας καὶ ἄεργος.

ΑΦΛΟΥΕΝ

ΤΑ ΕΡΓΑ ΤΟΥ ΓΥΖΗ

Η ΔΟΞΑ